

EMILE ZOLA

RYMAS

ROMANAS

VERSTA IŠ FRANCUZŲ KALBOS

(Tąsa).

Pierre su donu Vidzilio pasiliko valgoma-
jame kambaryje. Kaip? Nuodai... Ir Pierre
dabar įtikėjo pasakojimams, kad nuodais pra-
šalima netinkamus pralotus ir popiežius. Juk
nėra dabar jokios abejonės, kad tas Santobono
yra nuuodytojas. Ir jis atsiminė vakarišk-
čius žodžius kardinolo Sangvinetti, kuris sa-
kė Santobono, kad reikia skubintis veikti, nes
popiežius serga; paskui priminė kelionę iš
Fraskati Santobono su jo krepšeliu, kurį jis
taip labai sergėjo. Staiga jam atėjo į gal-
vą Prada; jei jis ir nepapildė jo užmušimo,
tai leido jį papildyti. Jis atsiminė apie juo-
dąją visą smulkę, apie kurią Prada sumela-
vo, būk ji padvėję užmušta kitos vištos. Taip
Prada žinojo apie nuodus. Ir Pierre nebe-
gėjo suprasti kas dedasi aplink jį, visur ir
visame kame čia tokios baisios intrigos.

Pazūrėjęs į doną Vidzilio, kuris sėdėjo
tublanke, paklausė:
— Ir tamsta negerai jautiesi?
Sekretorius netuotau galėjo atsakyti, ne-
išpasakytai jį slėgė pasibaisėjimas. Antgalo
jis vos girdymai ištarė:

— Ne, ne, aš jį nevalgiau....

Ir paskui jis susuko:

— Ak, tas Paparelli! tas Paparelli!

— Ką tamsta nori pasakyti? — paklausė
Pierre. Nejaug tamsta jį apkaltinti.... Va-
dinas tamsta manai, kad jie pastumė jį, ir
ištikrųjų, tas viskas jų rankų darbas?

Jis įsijutė vardo neminėti:

— Jie, žinoma, jie, — susuko donas Vidzi-
lio, — jie visur ir visuomet! Kur verkia, kur
miršta, ten tikrai jie įsispainioja....

Ir jis vėl suvaizgo:

— Ak, tas Paparelli! Paparelli!

Pierre ir donas Vidzilio vėl sugrįžo į li-
gonio kambarį. Sveikata ligonio taip sublo-
gėjo, kad jau niekas nebegalėjo pagelbėti. Da-
rio gulėjo paguldytas ant nugaros. Jis išrodė
baisiai. Benedetta stovėjo prie lovos, atjaun-
dama tas pačias kancijas, kokias jautė ir jos
numylėtinis; ji buvo taip persimainiusi, kad
nebebuvo galima pažinti.

Kardinolas pasivėdė gydytoją į šalį ir pa-
klusė:

— Žinoma, nebėra jokios vilties?

Daktaras liudnai nuleido galvą.

— Taip, aš turiu pasakyti, kad už valan-
dos bus viskas užbaigta.

Kardinolas tylėjo minutą.

— Tai ta pati liga, ką ir pas Gallo buvo?

Gydytojas, nieko nepasakęs, visas sudre-
bėjo ir nusisuko. Kardinolas paklausė jo:

— Vieną žodį, tai piktasis drugis?

Gydytojas suprato ko reikalauja iš jo kar-
dinolas. Jis reikalavo tyli, paslėpti prasakal-
timą dėl garbės jo motinos bažnyčios.

Gydytojas nusilenkė ir pasakė:

— Taip, turbūt piktasis drugis.

Kelios didelės asaros nuridėjo per Bokka-
nera skruostus. Jis atsiminė apie savo seserį
Serafiną, kurį rasi jau nebesusęs paskutinį
kartą pabučiuoti Dario, jei ji ilgai užtruks
Vatikane ir jis liepė nuvažiuoti parvežti ją.

Pasilikęs vienas, kardinolas iškėlė į dangų
rankas ir ėmė melsti Viešpaties, kad jis pa-
rodytų stebuklą. Jis jo krutines veržėsi mal-
davimas, — stebuklo! stebuklo! Kiek apri-
męs, jis nusprendė ligoniu duoti paskutinį pa-
tepiamą. Atsinešęs iš savo kopyčios šventus
sakramentus, jis pradėjo daryti paskutinį pa-
tepiamą.

Benedetta, pamąčius kardinolą, apsil-
kusį bažnytiniais rūpūnais, parpuolė ant kelių
prie lovos kojų galo. Pierre ir Viktorina jį
priklauptė. Benedettos didelės akys buvo
įsmeigtos į Dario, kurio ji jau nebegalėjo pa-
žinti, — jo veidas buvo pažaliavęs, rukslėtas,
senas. Ir štai dėdė atsinešė šventus sakra-
mentus ne tam, kad juos sujungti, bet kad ant
amžių persikirti.

Kardinolas negalėjo vilkinti, nes mirtis
žengė didžiausiais žingsniais, jis padarė tik
svarbiausius paskutiniojo patepimo aktus. Ir
jis vis dar laukė stebuklo, kuris išgydytų mir-
tantį, stebuklo, kuris neduos išnykti iš pasa-
lio Bokkanera giminei. Bet stebuklo nebuvo,
vilties spindulys nesužibėjo. Užbaigus pas-
kutinį malda, kardinolas su donu Vidzilio su-
grįžo į kopyčią ir ten abu, atsiklaupę prieš
altorių, ėmė karštai melstis.

Tuo tarpu mirštančiojo kambaryje buvo
tylu. Ant galo Dario atmerkė akis. Jis pa-
žūrėjo į savo rankas, jos taip buvo susenę,
suliesę, — jo akys pasirodė neįmatuojama
gyvenimo apgailejimas. Mirti nuo tokios
ligos, taip nusilpnėjusiam, ne, tai per daug
sunku jam; egoistui, kuris nemokėjo kentėti!

Pasibaisėjęs, jis pasikėlė ant lovos, kad
žvilgtelėtų į visą kambarį ir persitikrinti, ar
jis ne visų apleistas. Ir pamatęs Benedettą,
jis staigiai puolė prie jos, ištiesė jai rankas,
kad nuneštų ją su savim glėbyje.

— O! Benedetta! Benedetta!... Ateik,
ateik, neduok man vienam numirti!

Benedetta, pamąčiusi savo mylimąjį pris-
keliantį, su ištiesiomis rankomis, išgirdusi jo
kvietimą, atsisėjo ir, priėjo prie lovos.

— Einu pas tave, mano Dario!... Aš
čia, aš čia? O, mano Dario, mus norėjo per-

skirti... Taip, nusprendė tave nužudyti, kad
aš negalėčiau tau prigulėti, kad mes niekuomet
nebutume laimingi. Tai jis tave užmušė, taip
jis tave užmušė, nors tu ir ne nuo jo ran-
kos mirsi. Jis visame kalta, jis atėmė iš
manęs tave, kuomet aš rengiausi būti tavo,
jis sugriovė mūsų gyvenimą, apipylė mus nuo-
dais, nuo kurių mes mirštame.... ak, kaip
aš jo nekenciu, kaip nekenciu, kaip norėčiau
aš jį pasmaugti savo neapikanta, pirmą negu
numirti ant tavo krutinių!

Ji nė karto neįstare Prada vardo, bet
atsisukusi į Pierre'ą, pasakė:

— Tamsta pamatysi jo tėvą. Pasakyk
jam, kad aš praeikiu jo sunų. Tas senas,
geras didvyris labai mylėjo mane, aš jį ir
labai myliu ir tas, ką tamsta jam pasakysi nuo
manęs perplėš jo širdį. Bet aš noriu, kad jis
žinotų!

Dario, verkdamas, vėl ištiesė prie jos
rankas:

— Benedetta, Benedetta.... Ateik! Ateik!
o! ta baisi tamsybė, aš nenoriu vienas į ją
nužengti!

— Einu, einu, mano Dario.... aš čia!

Ak, kodėl aš prisieikiu Madonnai neprigulėti
nė vienam vyrui, net ir tau, pirmą negu mus
palaimins bažnyčia. Aš norėjau dovanoti savo
nekalbę mano širdies išrinktamjam, kaip
puikią, neįkainojamą dovaną, kad jis vi-
suomet būtų vienatiniu mano sielos ir kūno
valdovu. Tą nekalbę, kuria aš taip didžia-
vaus, kurią aš gyniau nuo kito dantimis ir
nagais, — nuo tavęs aš gyniau asaromis, kad
tu nesubiaurotum tos brangenybės, pirmą
negu mes busime palaiminti.... Kad tu žinotum,
kaip baisiai aš turėjau kovoti su savim, kad
nepasiduoti tau! Man beprotiškai norėjosi
suokti tau, kad tu mane pamintum!... Juk
aš viso tavęs norėjau ir save atidaviau tau
visą, taip! Ak, kaip sunku man buvo istu-
rėti prisieką Madonnai, o dabar kokia — ne-
laimė!

Ji priėjo dar arčiau ir karštai ėmė
snabždi.

— Atsimeni tą vakarą, kuomet tu sugrįžai
suežistas peiliu.... Aš maniau, kad tavo žai-
da mirtina, ir šaukiau sumišusi, manydama,
kad aš tave pirmą pražudysiu, negu mes pa-
žysime laimę.... Ir šitas perspėjimas nieko
negeležio! Aš buvau akla ir kvaila, nesupra-
tau pamokos. Tu miršti, tave atima iš ma-
nės, pirmą negu aš tau atsidaviau. Ak, aš
kvaila suvotoja!

Jos balse buvo girdėtis pyktis ant savęs.

Argi Madonna galėjo norėti mylincijų šir-
džių nelaimės! Ne, ne, angelai nevertia, ku-
met mylincijie myli vienas kitą ir be kunigo
palaiminimo; priešingai jie didžiausios ir gieda
hymnus.

— Benedetta, Benedetta! — atkartoję mir-
stantis patuges minties, kad jam vienam reik-
kės nužengti į amžiną tamsybę.

— Aš čia, aš čia, mano Dario.... Einu
pas tave?

Jai pasirodė, kad tarnaitė nori atsikelti
ir sulaukyti ją, ji pasakė:

— Netramdyk mane, netramdyk, Vikto-
rina, dabar jau niekas pasaulyje manęs nesu-
laikys, nes tas stipresnis už viską, stipresnis
už mirtį. Kuomet aš klupoju, mane kaszin-
kas pastumė. Aš žinau, kur aš einu.... Juk
aš daviau žodį prigulėti tik tai jam. Aš pa-
bučiuosiu jį ir jis mane nusineš su savim!

Mes numirsimė, bet visgi busime vyrai ir
žmona ant amžių! Mano Dario, aš čia, aš čia!

Tuomet atsitiko negirdėtas daiktas. Be-
nedetta, apsuvaigusi nuo ekzaltuotos meilės,
pradėjo neskubindama nusirengti. Pirmą ji
numetė nuo savęs lifą, pasimatė pliki pečiai ir
rankos, paskui nuslino nuo jos sejonai, ant
galo ji nusivilko ir paskutinius drabužius.

Viską tą ji darė nervingai drąsiai, išskiningai
ramiai, turtum ji viena tebuvo kambaryje.

Ji stovėjo, kaip didelė lelija, visa nuoga, ne-
sutepta. Ir kaip ji tuomet graži išrodė, lyg
pasakų užkerėta deivė!

— Mano Dario, aš čia, aš čia!

Pierre ir Viktorina, lyg prikalta tuo re-
giniu prie grindų, negalėjo pasijudinti. Jau-
nas kunigas, tartum suparaliziuotas, jautė,
kad turi atsitikti kasin-kas didelio. Nieko
nevalyvo nesužadino jame ta nekalčiausia nu-
oga mergaitė, nuo kurios į visas puses sklaidėsi
sviesa ir galinga mielė.

— Mano Dario, štai ir aš, štai ir aš!

Benedetta atsigulė į lovą ir apklaupti mir-
tantį Dario, kurio rankos kietai suspaudė ją.

Ji visuomet norėjo, nes joje visuomet siautė
raudona gaisro liepsna. Dabar kuomet liki-
mas atima iš jos mylimąjį, ji ilgai nebenori
sėdėti apgaudinėj, nenori pražudyti jo, ne-
atsidavus jam. Jos beprotiškė užgimė pačios
gamtos protestas, riksmas moters, kuri nenor-
ėjo numirti bevaikė, kaip grūdą, kurį su-
naikina audra ir kuris jau nebegalimdyt kit-
tos gyvybės.

— Mano Dario, aš čia, aš čia!

Ji stipriai glaudėsi prie jo savo nuogu
kūno, savo nuoga siela.

— Mano Dario, aš čia, aš čia!

Jie prilipo vienas prie kito ant valandėlės,
o rasi, ant amžių. Benedetta atsidavė su įsu-
tuotu užsidegimu. Ji glaudėsi prie jo ir su-
siliejo su juo be baimės ir pasibaurėjimo iš
jo ligos. Dario tuo didžiausioje laimėje atsi-
duso paskutinį kartą ir užgoso, kietai suspau-
dęs ją rankomis, lyg nusinešdamas ją drauge
su savim. Tuomet mirė ir Benedetta: rasi
nė sopolų, kad ji visai negalėjo prigulėti
arba suapzadama, kad ji pasilikus nekaltu be-
vaisė; rasi ją užmušę per daug didelės džiaug-
smas, kad visgi ji patyrė laimę. Kraujas už-
pludo per daug ant jos širdies laike mirties

kiton. Jo protas nugązdina jį
atradime, kad jo menkiausias veiks-
mas yra ir pasekmė ir priežastis.
Jis kimbą prie kokio fakto; jis
tardų jo priežastį; jis ieško kelio
atgal į jo versmę. Jis atranda prie-
žastį už priežasties, už tos kitą ir
teip begalo; viskas sudėta, prie-
žastis prie priežasties, pasekmė
prie pasekmės, kaip nesuskaitomų
grandinių grindys, o tas neturi
pradžios ir neturės galo. Jis giri-
di šitą priežasties ir pasekmės
grandinį čiaškančią užpakalį kol
čiaškančias neįsistato dabarties
tuštumoje. Jis numano, bet nesu-
pranta, teip pat kaip apie amžinąjį
granitą be pasiekimo net su prieči-
dimo ranka pradinio veikimo savo
pirmosios produkcijos. Protada-
mas tavo žmogus stojasi fatalistu.
Ateitis yra nuspręsta; jis pats be
pajėgos įrašytas kaip musė gin-
taran.

Nusprendus blavai, kad jis yra
pirkintinas, jo omės pradeda kovą,
kur jo protas apvilktas. Jo omės
proto dantyse sako jam, kad jis
laisvas. Pririštas prie kokio nors
neišvengiamybės baslio, jis vis ži-
no turįs kuno ir sielos laisvę. Vis-
kas tas tik dėl grynos omės. Teis-
pat, omės esant stipresnei už pro-
tą, žmogaus fatalizmas niekuomet
nenuveda jo už rybų teorijos laips-
nio. Tas, ką jis daro ir ką jis ban-
do daryti, atsisotja ant omėsikojo
įsitikinimo, jog jis yra laisvas.

Aš kalbėjau apie gyvenimą ir
civilizaciją kaip nepasiekiamą
pilkos savo išraiškos New Yorke.

Cia lai buna man leista suvan-
ginti mano paties asmeniskais pa-
čiais. Jei mane pasakytų į liudi-
ninkus, aš negalėčiau gero žodžio
pasakyti už New Yorką. Jo idealai
yra žemi; jis gyvena srutynė ir
jį myli. O bet mano noru — ge-
riaus tarant apjaukimu — yra gy-
venti New Yorke. Kaip aš jį ap-
leidžiu, tai vėl noriu sugrįžti at-
gal. Mano prigimtis nusiramina
pamąčius jo juodą dangų, lyg kad
jo dumai būtų kvapninti, jo plytos
ir murai radatų lyvensnis. Aš ga-
liu minėti kaimišką dieną — dieną
ant kaimo gatvių, jo sodus, obelių
žiedus, šviežiai nupjautos žolės
kvapnis. Aš galiu atminti, kaip
tas viskas sklaidžia laimę ir galiu
norėti tos laimės sugrįžtant. Ir
tu norėdamas aš jaučiu ir žinoma,
kad aš nenoriu nė vieno jų.

Ar aš didžiuliojus šita atmaina?

Ar man smagu nuo to? Kaip nuo
ausklausausio blyvės? Ne. Atsi-
žurdamas į savo faktus ir savo
pajautimus, aš sakau, kad New
Yorkas yra yda. Tai teip kaip
degtinės gerimas. Aš žinau išna-
šesnius gyvenimus ir baltesnius
takus; o bet, kaip girtoklis prie
savo bonkos, aš einu šaukdamas
New Yorkan. Tai yra viena mano
priežasčių neužtikėjimo civiliza-
cijai, kadangi New Yorkas, kuomet
viskas yra jame, yra tikriausias
civilizacijos žiedas, kuris žydi. Tai
yra išaugstinimas mūsų pasiekimo,
čiurkuras mūsų pirmynėms.

Jūs neprivolate prisiuti ma-
no sanprotavimų; pradioti svarbos
mano išradimams. Aš išsėmčiau
besisistendamas parodyti jums ma-
no minties klaidingą pobūdį —
kaip, manydamas vieną, aš jau-
čiu kitaip; kaip aš sprendžiu apie
linkmę tik, kad paimti ją priešin-
ga. Mano neketinimas mano paties
sprendimo jį pavorisėjimas tik
neketinimo kiti žmonių sprendimų.

Pažeidžiant, aš priešingai davinė-
jimu donės, kaip bukinančiam tą
butinumo durklą, be kurio durio
žmonija sėdasi tinginaiuti. Donės
davinėjimo blogas yra aiškus, ge-
ras yra laukiamas ir tankiai sva-
joniškas. Net jei donės reikalingus
butį išgelbėjimui gyvasties, ir
nepadavinimas jos išaukštų mirti,
tai ir tai mano protas yra už su-
laikymą savo rankos. Jis priesnė
gyvastis, kurią reikia susilpti, ge-
riaus padaryti žuvus ir padarius
vietą stipresnei, tobulėnei gyvybei,
kurį gali irris pirsti. Sekdamas ši-
tą girdy nusprendimą, aš čiupinė-
jau savo kišenę prie pirmo elgėtos
sudejavimo; nes mano siela ap-
kaistų, jei aš to nedaryčiau. Ne,
ištikro, mano protas skylėtas ir
aš praseręsiu jį. Tai yra pra-
kiurės laivas ir nė vienas su išmi-
nė negali jį sėsti. Aš vartuju
jį tik kupmet kelione į trum-
piusią. Vienok nereikalaujate
manyti apie protišką kulkumą iš
mano pusės. Tai tik kaip aš vie-
nas taip esiu žemas. Aš pakelsiu
by-vieną pištę. Išvysti tūkstan-
čius savo bendrakirminių manant
vieną kuomet aš manau kitaip,
anaipol nepajudina mano įsitikė-
mo. Tai ne tas, kad aš daug ma-
nyčiau apie save, o mažiau apie
kitus žmones.

Aš tyrinėju, svietą, kuriame
esu. Aš žinau, jog aš mirsiu, ir
bandau pamatyti anoj pusėje. Kaip
ir kiekvienas priešais mane, aš sie-
kiuosi nutverti ateitybės tuogą;
kaip ir kiekvienas pirmą mane, aš
apsirinku. Po metašimčių žiūrėji-
mo, kamantinėjimo ir pramatymo,
žmogus negali pasakyti savo paties
asmenisko apsakymo ateinamųjų
šešių dešimčių sekundų. Daugiaus-
siai ką jis gali, tai tik spėti. Žmo-
dis nedaugiau žino apie Dievą
kaip jo pirmtakumai žinojo amžių
amžių atgal. Ar pabaigimas gali
žinoti pradį? colinė matuoti
erdvę? Sios dienos teologija ne-
daugiau žino už lėkštagalvį pro-
senį, kuris rėdės avies kailių, ne-
šiojo kucių, valgė žalią mėsą ir
dabojų einų, kad melstis prieš ją.

Aš ugnį ir bažnyčią. Randu pa-
mokslininką. Jis geras žmogus
— už algą; doras žmogus — už
tik ir tiek metams. Jis kalba, aš
klausu; jis nieko man nepasako.

Aš klausiu bažnyčios pasakojimo.

Aš klausiu, ką ji padarė? teip ly-
giai kaip klausiau žmogaus pra-
sieties, kuriam daug tikėjau. Jos
praieitis yra kraujui iki juostai.

Tai yra tempūvų ir spausūvų
praieitis, nusviesta raudonai lauzų
ir ugnimis. Besiteiraudamas atsi-
žinau, kad šita bažnyčia žudė ir ka-
nau, plėšė ir ėjo už despotą prieš
jo auką. Kadangi tas viskas man
priešinga ir nieko nėra trokštamio
pašito bažnyčioj, tai aš atsisuku nuo
jos.

Einu prie žmonių. Jie pasakoja
man į ką jie tiki ir kodėl jie tiki
į tai. Aš kalbu su anarchistu. Jis
mano vėską apverstį ragožium, lyg
kad laivas geriaus plauktų su kiliu
pastatyto augštinu. Toliaus soci-
jalistas. Jis nenori laivo apversti;
jis tik priešinasi laivo yrimo būdai
ir sukirpimui ir rūšiai būrių. Aš
su atsidėjimu klausau socialisto,
darys maną jo širdingumą ir norą
nėsty tą, ką jis vadina geru. Jis
vartoja žodžius "bėdinas žmogus"

ir "turtingas žmogus" ir norėtų
vieną iškelti, kitą nutraukti žemyn.

Aš klausiu, kas turas yra bėdinis žmo-
gum? kas turtingas žmogum? idant
be suklydimo galėčiau kelti augš-
tinus ir traukti žemyn. Mano so-
cialistas neduoda paaiškinimo nei
apie tą, nei apie kitą.

Ant kiek man pasiseka sužinoti,
tai socialistas yra žmogus, kuris
nori, kad jį kas kitas užlaikytų.

Jis yra barka, laukiančia, kad kiek-
vienas laivas užkreiptų virvę ant
jos. Ko jis nori? Stovėjimo.

Stovėjimas gi yra mirtis. Socia-
lizmas yra be patraukimo ir aš jį
praleidžiu.

Palikant svietą, kokių jis gali
buti, aš žiuriu į svietą, teip, kaip
aš randu vaizbininkystę ap-
vaimkuotą, politiką pirmuoju mi-
nisteriu. Dvi pamokos duodama:
pralobk, gautis ir urėdą. Tai yra
vienintelės taisyklos vertos žmo-
gaus tikslu. Didysai chinastabis
yra "vaizbius". Kaip jūs galite
pažinti jį? Iš šiuurkštus veidų pra-
stumo; iš dvasios panašios į la-
šinių dvasią; iš sielos augstumo su
jo skaitykla. Jis padarė savo pi-
nigus svarais ir mastais. Ten turi
buti kipsas prikibęs svaruose ir
mastuose, kipsas, kuris surudina
kiekvieną ranką, palietusią juos.

Palikęs vaizbių aš kalbu su advo-
kātu. Aš pamatau, kad įstati-
mas yra sąvarankiška, priemoniška
tik tadarybė. Įstatymas nemoniška,
kad visi niekšai būtų areštuojami.

visi piktadariai nusiusti į kalėj-
mus. Jis medžioja mažus pašlėn-
kus, didžiųjų jis saugojasi. Jis
einu į teismabūtį. Lošikas yra
teismamas. Aš pažystu lošiką, tei-
sėja, kuris jį teisia, skundėja, kuris
padaudą skundę, prisaičiuosius;

murksančius ant suolo, liudininką
liudijantį nuo pastolio, spaudą stro-
pią braiznančią išniekinimą. Iš
visų jų lošikas yra teisingiausias
ir doriausias. Jo rankos yra gry-
niausios, jo pinigai gryniausi, jo
sąžinė gryniausia. Aš atkreipiu
užpakalį teismams ir "teisingumui",
kaip jie yra žmogaus skelbiama.

Įstatymas niekuomet nepagelbės
žmonėms, kol jie nepraedės karti ju-
ne už tai ką jie daro, tik už tai
kam jie yra.

Politikieriai — urėdininkai —
sutinka mane. Kaip kunas jie yra
juodi ir pikti. Jų geriausiu pa-
sivavinimu yra tas, kad jie tikrai
atstovai visuomenei, sutvėrusia juos.

Purvai ir dumblias iš jų; vienok
jie yra žmonių išrinktiniais ir "at-
stovas atstovautja".

Einant nuo obnolio prie obe-
lės, nuo urėdininko prie turinio,
aš randu šitą: Žmonės klausia
nuo kišenių sprendami apie savo
viešas priedemes. Jei jų žmo-
gus skers kiales, statys laivus

kaš supuvusius žarvus, skolinis p-
nygus, tai jis pritaras toms žedim.
silygoms, karo ar taikos, uduom
ar grobio, mirusios laisvės, ar at-
metamo įstatymo, kurios duos jam
pelną. Jam vis tiek, lai buniė ir
karalius Baltajame Name ir patsa
karalius kipsu, jei tik jam pinigai
plaukia. Jis neaučia giliau kaip
diolarius, nemato toliau kaip diena.
Aš žiuriu į partijas. Demokratai
yra tam, kad nieko neveikti; re-
publikonai norėtų ugnį maišyti
kardu. Kapitalistas ir darbinin-
kas. Minios teip pat apgaubio pil-
nos kaip ir luomai ir parduoda už
mažiau. Kapitalas! Darbas! Jie
yra Esavai ir stumdo viens kitą
besigruzdami prie putros už kurią
jų prigimtosios tiesos yra parduo-
dama. Bėdinieji teip pat kalti kaip
ir turčiai, turčiai teip pat išvir-
kę kaip ir bėdinieji. Pataikavimas
yra visur. Jis yra politikoje, jis
kiša savo suteptą ranką į amatą.
Mažas lenkiasi prieš didelį; nė vi-
nas neparodo vyriškumo. Politi-
koje išseiga yra ištvirkimas; vaiz-
boje išsivysto trustas.

Ne, aš nepatrakęs nuo jokio pe-
simizmo karščiavimo. Aš ne iš
nusekusiųjų protatojų, manančių,
jog negalima nekaltų valdyti ir
manančių, kad kiekvienas karalius
turi būti Katilina. Aš netikiu, kad
kiekvienas kalnas yra Kalvarijos
kalnu, kiekvienas atlyginimas kry-
žiumi ir žmonija visuomet be pa-
gelbos pakrašty, kur jį laukė iš-
gelbėjimo. Aš ne iš jusių sekliųjų
vandenių optimistais, negu mano
viltis yra dispepsijos apimta. Aš
sakau, ką matau ir girdžiu; ir su-
jungiu tą su įsitikinimu, kad mano
aknyumas baigiasi su jo užrašymu.

Kunigas reikalauja, kad aš bijo-
čiau dėl savo ateities. Kadangi
aš nesirūpinau tuom, kuo aš bu-
vau du šimtai metų atgal, tai aš
nesirūpinu, kur aš busiu už šimo
metų nuo dabar. Kadangi pirmasis
nepalikio baisenybės, antrasis ne-
gali mesti baimės šešėlio. Dabartis
į mažiaus grumoją už ateitį ar
praieitį.

Mano besibastymas, eina toliau.

Aš apsižiotėsi velandėse su kritikas.

Kritikas yra nevykėliu, jei jis pyk-
sta. Jis išranda kliautį pas tave
tame, kad tu darai ką nors teip
kaip jis negali, o jam norėtųsi,
jei jis galėtų. Tavo rašiliaviskasis
kritikas stovi teip prie rašiliaus,
kaip blus prie šunies. Jis apse-
da jame padėjimo, pakreipimo ar vi-
stimumo jos — ir tokiais yra visi
kritikai. Aš imu savo lazda ir
styrinu, toliau.

Ten šale turtuolio aš randu sė-
dynę. Jis neįstengia būti draugis;
kuo dėl nužiurėjimų pinigais iš-
auklėty. Jis nėra veidmainys ir ti-
ki į dieviškąsias turto tiesas. Jis
sako jo turtas esąs nuo Dievo. Jo
Titaniškieji reikalai yra pajudinti
ir nezybybė kaip Titaniškieji. Kaip
kokia rūpuzė akmenį, jis teip jau-
go ir savo saumylystę, kad jis nėra
pasiekiamas nė vienos duosnios
veikmės.

Ya nuodė

apkabinimo, ir ji neištūrėjo. Ji mirė ant kruonės savo mylimojo, jie pasiliks ant amžių apkabint vienas kitą.

Pasigirdo vaitojimas. Viktorina priejo ir miska suprato, o Pierre asarų.

— Žiūrėk, žiūrėk, vos girdimai sušnabžėjo tarnaitė, — ji nebejudė, nebealsuoj! Mano vargšė, ji numirė!

— Viešpatie! kaip jie gražūs! — sušnabžėjo kunigas. Ir tikrai Dario veidas vėl pasidarė baltas, ant jo žibėjo džiaugsmas. Jų plaukai susijaukė, o akys buvo plačiai atmerktos ir žiūrėjo vienas į kitą meiliai. Tai buvo pora, susikabinusi ant amžių, pora mirusi iš meilės.

Viktorina pradėjo verkti. Pierre, lyg apsvaigintas, negalėjo sau išsiskirti iš kur kambaryje atsirado žmonės: čia buvo ir kardinolas, ir donas Vidzilio, ir dona Serafina, ir gydytojas Dziordano. Visi jie buvo lyg pamisę iš pasibaisėjimo.

Viktorina pasakė:

— Ak, ponas gydytoja, jie per daug vienas kitą mylėjosi, ir to užtenka, kad drauge numirti.

Dona Serafina pabučiavo į kaktą savo vaikučius ir norėjo užspasti akis. Bet tas jai nepasisekė, kaip tik ji atitraukdavo pirštus, akys vėl atsimerkdavo ir jie vėl žiūrėjo vienas į kitą, mylėdamiesi. Ji pridūrė, kad dėl mandagumo, reikėtų perskirti jų kunus.

— Ak, ponai, ponai — vėl užprotestavo tarnaitė, — tamsta greičiau sulaužys jiems rankas. Paziūrėk tik, jų pirštai tartum įsišmeigę į kunus; ne, jie jau niekuomet nebeperiskirs.

Kardinolas taipgi įsimaišė. Viešpats nepadarė stebuklų. Senelis buvo mirtinai išbalęs. Iškilmingu mostelėjimu jis palaimino mirusius ir davė jiems nuodėmių atleidimą; jis su neapikanta atmetė mandagumus, — nes tai buvo grandioziškas meilės apsišėikimas, — jis buvo labai sujudintas jų kančiomis ir jų mirties gražumu.

— Tebuna jie, sesuo, tebuna! Netramdyk jų miegą... Tepasilieka jų akis atmerkto, jei jie nori lig amžių pabaigai gerėtis vienas kitui! Temiega jie apsikabinę, nes jie nepapildė gyvenant nuodėmės ir taip stipriai apsikabino tik todėl, kad drauge atgulti į kapus! Du Bokkanera gali taip miegoti, vienas Rymas iš jų geršis ir apverks juos....

Visi esantieji suklupę, kardinolas perskaitė maldas už mirusius. Buvo jau vakaras tuojau buvo užsidėgusi dvi vaškinės žvakės.

Paskui Pierre nepasijuto, kaip atsirado aplėistame sode. Kaip buvo ten puiku ir linksma nuo ryto, o dabar kaip čia liudna. Jam suspandė širdį ir jis balsiai ėmė verkti, sėdėdamas toje pačioje vietoje, kur sėdėjo ji.

Staiga, kaszin-kur toluoje ant bokšto išmūšė šeštą valandą. Jis atsiminė apie audienciją, apie kurią visai buvo užmiršęs laike katastrofos. Jam pasirodė, kad jau praėjo daug, daug mėnesių. Jis nusilpusiai atsikėlė. Už trijų valandų jis eis į Vatikaną ir pamatys popiežių.

XIV.

Kuomet vakare Pierre šėjo iš Bokkanera rumo, — išmūšė pusę astutos. Jo atmintyje stovėjo mirštantieji mylėtiniai, Benedetta ir Dario, ir jam taip sunku buvo ant širdies, kad su didžiausiu vargu galėjo sulaukyti asaras. Kad truputį nusiraminti jis pamazų pradėjo vaikščioti po švento Petro plečių.

Devintoje valandoje be dešimties minučių Pierre pasiskubėjo į Vatikaną. Pierre atsiminė monsinjoro Nani patarimus; prie kiekvienų durų klausiti pono Skvadra ir daugiau nė žodžio nekalbėti, — ir visos durys atsidarys; priėjęs prie pirmųjų durų, kur nejudėdamas sergėjo slenkstį šveikaras-kareivis, jis pasakė:

— Ponas Skvadra?

Kareivis nieko nepasakęs, praleido jį.

Jis paejo toliau ir pamatė formoje žandarmą.

— Ponas Skvadra?

Žandarmas tik mostelėjimu jam parodė į laiptus. Užlipęs laiptais į antrąjį aukštą, jis atsirado prieš Klemento salės stiklines duris, kur stovėjo paskutinis kareivis.

— Ponas Skvadra?

Kareivis pasitraukė ir praleido jauną kunigą. Salė buvo didelė ir išrodė tuščia. Gale ant suolo jis pamatė tris snaudžiančius kareivius.

— Ponas Skvadra?

Vienas kareivis palengva atsikėlė ir išnyko. Pierre suprato, kad reikia palaukti. Kareivis sugrįžo; su juo drauge atėjo keturių dešimtų metų žmogus.

— Ponas Skvadra? — ištarė Pierre. Žmogus nusilenkė, duodamas tuo suprasti, kad jis ir yra Skvadra. Paskui ponas Skvadra pasprędė kunigą eiti su juo. Ir abu pradėjo eiti per daugybę salių. Atėjo į popiežiaus prieškambarį, jie apsisusto. Skvadra pasakė, kad eis pranešti jo šventenybei, ir prašė Pierre'o palaukti. Pierre pasiliko vienas tuščioje salėje ir jam pasidarė neramu, jis jautė, kad jo nervai nebegali susivaldyti. Jis taip ilgai laukė audiencijos, tiek jis iškentėjo, tiek daug prisiejo jam kovoti ir dabar pergalėjimas bus jo pusėje, šventas tėvas jį supras, — nenuteis jo knygos. Juk Leonas XIII toks šventas, toks geniališkas popiežius! Staiga, jis pajuto, kad už jo nugaros kaszin-kas stovi, — tikrai jau buvo sugrįžęs Skvadra, kuris nusilenkė ir rankos mostelėjimu kvietė eiti paskui jį.

Priejo prie popiežiaus miegamojo kambario. Skvadra tyliai atidarė duris, įleido Pierre'ą, ir vėl jas uždarė.

(Toliau bus).

Mikas Petrauskas. Iš Muzikos Srities.

I kokią tautą nepasiziūrėsim, tuojaus pamatysime, kad kiekviena jų skiriasi savo ypatingu menu. Meno ypatybės įvairios buvo priežastys, kaip antai: gamtiškos, geografinės, politinės, tikėjimiskos, drauginės ar net šeimyniškos, kurios intektingai veikė muzikos ir abelnei dailos srityje, — skaptorystės, tapytojystės, architektūros ir ir. — ir pas kiekvieną tautą menas yra aiškiai savotiškas.

Kultūriška tik toji tauta turi tiesą save vadinti, kuri turi savo meną. Menas-gi pats veikia kultūriškai ir moraliskam draugijos pakilimui. Ar galima tad muziką pavadinti tik tuščiu žaislu? Niekuomet! Abelnei menas ir ypatingai muzika yra vienas iš tų dalykų, kurie labai tankiai suteikia didelę laimę žmonių gyvenime.

Augsčiau kultūriškai išsivysčiusios tautos turėjo ir turi klrbinės, kompozitūrių muzikų ir dailininkų abelnei. Kitų daila, o podraug ir muzika, to meno šakoj yra subndraug. Apie kitų tautų dailės vertę abelnei galima spręsti pagal tam tikrų dūdumos nuomonių, viršų emusių ant priešingųjų, mūsų laikus pasiekusių nuomonių, žinomų jau pakraipoj.

Pas mus muzikos srityje ne ką daug tesurasi. Visas turtas, gausus ir didelės vertės turtas, tai mūsų daina, kuri dar yra gyva žmonių krutinėse. Ar šita mūsų daina skiriasi kuomi nuo kitų tautų dainų, tai tą net prirodiuoti nėra reikalo, nes kiekvienas savąją dainą visuomet galės atskirti, nebudamas net muziku. Mūsų daina labai savotiška; muzika abelnei turi būti savotiška. Tegul gema pas mus genijus, tegul jis buna taja daina liuiojamas, jis, prisiklausęs josios, pagamįs lipnią ir malonią mūsų širdžiai muziką, tai graudžią, tai linksmą, kuri stiprina dvasią, silpnam priduođa drąsos ir stiprumo atlikti kiltus darbus, kokius jo vaidentuvė gali pasiekti pagerinimui žmonijos ir kelimui jos iš to apžavėto snaudulio, kuris ją slėgia kuniškai ir dvasiškai.

Kadangi gaidos išrasta neperšeniausiai (dabartinės gaidos) ir po jų išradimui Jomis naudojosi ne visa žmonija, bet tam tikri žmonės, tai apie užrašinėjamą žmonių dainų tuoliau nieks nei manyti nemanė, nes tame nematė jokio reikalo.

Augsčiau paminėta, kad į meną veikia įvairios intekmės; taigi tauta patekusi po kitos tautos intekmę vargiai grynai beislaiko savąjį meną savame skauistume. Žinomas daiktas, kad dailė, o greičiau gal dar muzika iškrysta iš savo vagos, ar tai dėl vergijos jungo nešimo, ar dėl pasigėrėjimo svetima daila, ar mažiau jau dėl užmetimo jai su prievarta svetimos dailės, jeigu tas kuomet buvo pas mus. o Igvavimui supratimo apie muziką, ir abelnei apie senesnių laikų dailę, kitos tautos turi apsciai įvairių įvairiausių liekanų, instrumentų, balsinių ženklų užrašytų ant palmos lapų, ant rumų ar tolygių kitų dalykų, abelnei muzikinių aburdų. Pas mus ligšiol nėra surastų muzikališkų senos gaidynės liekanų, kaip ligiai nėra nei atskiros muzikališkos ženklų rasliavos. Vien muzikos srityje pas mus yra didelis turtas — daina. Mės girdime šiandien dainą, bet kaip jos reikia klausytis, kaip su ją kartais elgtis, kuomet ji pasirodo mums abejotina. Palyginimui senų laikų dainų, prie dainų šios dienos, nėra pavyzdžių, o jei pavyzdžiai ir būtų, bet jei jie būtų užrašyti kabiniais ar kokiais kitokiais ženklais, kurie ir neistobulinti būtų ir vėl šiandien mums būtų nesuprantami, tai ir vėl negalėtume tokius užrašais naudotis. Nei šių dienų gaidos nėra dar gana tobulos, kad viską būtų galima taip pažymėti kaip jantiama ar girdima. Anų laikų ženklai dėl savo netobulumo, mokytiis dainuoti ar žaisti būtinai vertė nuo savo pirmtakuno ir tai kiekvieną motyvą atskirai, kadangi anų laikų ženklai parodė maž-daug tik balso sukurius.

LIAUNOSIOS IR SUTARTINĖS DAINOS.

Liaunosios dainos, kiek teko patirti, dainuojama vienu balsu ar kada-nekada pritariama. Sutartinės dainuojama irgi visai: tai balsas bėga paskui balsą atkartodamas tą patį motyvą kitais žodžiais, tai žodžiai tariama drauge — dainuojama laipsniškai, atkartojant vien artimesnius, tebesančius muzikoj tribal-sius laiptus, antai: I, IV, V.

Apie Rasėninių dainos, dainuojama vienu balsu, kurias vadina leumomis dainomis, apie Švenčionis, Trakus tokias dainas vadina lalaunomis. Apie Švenčionis, ypač apie Palušę, "lalauninkais" vadina tuos, kurie dainuodami eina per kaimus, paprastai — kiaušiniudami per Velykas. (Tas paprotys antrą Velykų naktį eiti per kaimus ir dainuoti su "Allediuja" ir šiaip dainelės neperšeniai dar buvo). Gal šitas mūsų lalauninkas bus tolygių minstrel'iu, miestersienger'iu ar Bajau'ui.

Liaunosios dainos daugiausiai atsižymi savo ypatingomis. Sutartinės dainoje, kur viršijanti tribalsiai viens kitą nuolatos pavaduodą, nėra tokių turtingų sukurių, dėlto gal, kad melodija, įtvnyota jau šiokion-tokion harmonijon, negalėjo taip lengvai rangytis ir savais vinygiais savotiškai bėgti. Įvedimas krikščionybės bei katalikystės su vargonais, kurie kaip ir pianas, gali duoti iš karto kelis balsus, gal prisidėjo prie giedojimo su užtara, bet tas abejotina. Matome kitas tautas, senesnius katalikus negu mės, vienok ten žmonės dainas daugiausiai dainuoja vienu balsu. Taigi matyt, kad vargonai neperdidžiausią intekmę turėjo į giedojimą su užtara.

Štai ką galima prileisti, kad mūsų prabochams dar žiloje senovėje buvo žinomas sutartinis giedojimas, kadangi keltams (kaip sako Oscar Fleischer — Neumen-Studien, Leipzig, 1897) buvo žinomas tribalsis. O Fleischer abejoja, kad daugbalsnis giedojimas paeitų nuo krikščionių. Ir tas gal bus teisinga. Pirmieji krikščionys garbino Dievą giedodami visi vienu balsu, — apie panašų daugbalsinį giedojimą pas krikščionis iki 14 metamsimčiui nėra jokių žinių. Toliaus jis sako, kad greičiausiai daugbalsnis giedojimas prasidėjo pas krikščionis nuo šiaurinių tautų įsiveržimo į Europos pietus. Pas šiaurės žmones, gyvenusius Anglijoj, Škotijoj, Skandinavijoj nuo senų-senaisių laikų prasidėjo dainavimas keiliais balsais visai omiškai (instinktyviškai), galbut, žinoma, tik iš tercijų ar sekstų, kurios vėliau ir gulė daugbalsinės muzikos pamatam. Apie tai tvirtina H. Riemann'as, (Geschichte der Musiktheorie, Leipzig, 1898). Tokiu būdu reikia pasakyti, kad daugbalsnis giedojimas savo keliu gimė pirmučiausiai pas nekurias tautas tiesiog žmonėse ir tik daug vėliau jau tą giedojimą pradėjo įvilkinėti į teoretiskąjį apsiausta.

Taigi, ką Riemann'as tvirtina apie šiaurės gyventojus, kad jie omiškai dainuodavo keliomis balsais, tą mės matome ir dabar pas mus Lietuvoje, kur žmonės dainuoja keliais balsais ir linke prie to, kad būtinai dainuoti su užtara, ir gražiai sutaria. Dabar jau, pas virš minėtas tautas liaudyje, to dainavimo ne daug beužsiliko, bet mės galime dar pasidžiaugti, pas mus dar dainuojama ir dabar ir liauniai ir su užtara. Mūsų viengencią latviai ir dainuoja su užtara, mažiau gi igaučiai (estai) ir suomiai (finai).

Lietuviškos dainos, dainuojamos su užtara, lengvai pritaikomos prie temperuoto balsų suderinimo, bet liaunosios ne visuomet gerai pritinka. (Muzikos teorijoje vartojamas temperuotas balsų suderinimas; gamtiškasis ir Pytagoro balsų suderinimas nevertojama). Kaip klausai dainuojant "senobinę" dainą ir bandai ją skambinti pianu, tai tulose vietose jauti skirtumą, — nepritinka ji piano temperuotiems balsams. Matyt, kad liaunųjų dainų pamate guli gamtiškoji muzikališkoji palaipa — gama. Taigi užrašinėjimas mūsų dainų, kad ir gana tobulais šių dienų muzikos ženklais, nelengvai duodasi: pastatiko dainoje vietos, kurių ir dabartinė notacija neįstengia tikrai užymėti bei užrašyti.

Tankiai vėl, suvaržant liauhąją dainą ritmo įstatais, josios būdas iškreipiama. Žmoninių melodijos taikios jug ir prie tų žmonių kalbos, o kad lietuviški balsai yra ilgi ir trumpi, tai ir melodija įvairiuoja. Taigi vėl pastatiko, kad melodiją padalinus į tarpus, kaip tas abelnei muzikoje daroma, tankiai įsibruka svetima tai melodijai priegaida.

Mano nuomone, užrašinėjant dainų melodijas, geriausiai gaidas padalinusiose vietose, kur puselė baigiasi. Padėkim: "Aš eju keleliu" — ir atidaini nuo antrojo posmo — "Sausu, gražu takeliu". Taigi toks padalinimas gal bus daugiau atsakanti, tautiški ritmo padalinimu ir gal mažiau padaris mums užrašytoj dainoj keblumų, kadangi padalinimai pagal vinygių nuizūrą tankiai ilgosioms balsėms palieka tarpuose silpnėsnės dalis. Kalbu čia apie dainas, kurių ritmas neaiškus. Kurios turi aiškų ritmą — su tomis reikia elgtis kaip paprastai muzikoje elgiamasi.

Daug lietuviškų dainų, be abejonės, paeinantių iš žilos senovės, gula chiniečių muzikališkoj palaipon bei gamon iš penkių balsų. Penkių balsų palaipa paprastai vadinama chiniečių palaipa, bet tokią palaipą vartojo keltai, kaip apie tai rašo tas pats Fleischer'is. Toji iš penkių balsų palaipa buvo tai palaipa bei gama, be kvartos ir septimos, t. y. be ketvirtio ir septinto balsų. (Dabartinė palaipa susideda iš septynių balsų: do, re, my, fa, sol, la, ti, kurie įvairiuoja visokius būdais: eidami augstyn ir žemyn po pusę balso arba vėl atskartodami tuomi vardu bei vienas jų astuntame balse į viršų ar į apačią beskaitant). Keltai turėjo instrumentus, kurie vienu kartu galėjo duoti kelis balsus, kaip antai "rota" ar "krota". Pas mus, lietuvius, yra instrumentas "kanklės", kuris irgi vienu kartu duoda sutaukytus kelis balsus. Šitokie instrumentai galėjo būti kaip keltų, taip ir mūsų prabochų mokytojų dainos su užtara. Tuomet mūsų bočiai jau žiloj senovėje galėjo mokėti dainuoti sutartinai, nes "kanklės" instrumentas, be abejonės, yra labai senas ir savotiškas. (Rygoje sudėti muzėjuje instrumentai, be abejonės, gal tai mūsų tautos instrumentai ir gal tokie radiniai būs gražia, medžiaga tautiškos muzikos tyrinėtojams).

Penkių balsų muzikališką palaipą paprastai vadina "chiniečių gaima". Tokią palaipą galima pavadinti žilos senovės palaipa bei gama "kvartinės epokos" kaip muzikališkojo istoriško fazio, per kurį perėjo visų seniausiųjų tautų muzika. Taigi lietuviškų dainų giminytė su taja muzikališkąja — penkių balsų palaipa parodo mums mūsų dainų senumą. Penkiabalsinė muzikališkoj palaipon įgula mūsų kitos dainos 0,9. Pavyzdin: "Tykiai, tykiai Nemunėlis teka" (dainuota Švenčionių pav., Vilniaus gub., Palušės parakvių, kaime Untagavė, — mano motinėls. gimtinėje. Ją mano motušė ir dainuoja, kuri pilnai įgula penkiabalsinę palaipon.

(Suvalkų gubernijoj p. J. Neimonto užrašytos dainos, kurias jis man įteikė, yra teipgi indomios ir labai savotiškos — rinktos apie Udriją, bet mūsų dainos savo muzikališkąją spalvą beveik visur vienodą išlaikiusios yra ir vienodai visos yra gražios).

Lietuviškos liaunosios dainos nesulyginamai indomesnės už dainas su užtara ir sutar-

tines. Tas aišku. Liaunosios dainos buvo dainuojamos teip kaip jaučiama, vienu balsu ar gal pritariant kanklėms ar kitam kokiam instrumentui, taigi dėlto ir stengiasi visur grąžumą melodijoje išlieti. Sutartinėje ar su užtara dainoje dalyvavo kiti žmonių balsai suteikdami pastarajai harmoniją, taigi pati melodija savo vinygių gražume turėjo daug ko nustoti.

Kad užlaikyti mūsų dainas ilgesniam ir geresniam ištyrimui, reiktų jas užrašyti nuo žmonių su fonografo pagelba, kad tokiu būdu dar ateityje mūsų muzikai galėtų savąją nuomonę apie jas ištarti.

Mūsų dainos giminiuojasi su latvių dainomis. As Trakų pavieta, Onyskio parakvių užrašiau dainą. "Oi tu jieva", kuri labai identiška su latvių daina "Taci, taci kumelini". Arba mūsų laivinė daina (yra p. Storastos rinkinyje, pilnai beveik sutinka su latvių daina "Put vejini").

Mūsų dainos iš dalies panašios į suomių dainas. Su suomiiais muzikais teko kalbėti apie jų tautiškąją dainą ir patirti jų dainų ypatingybę. Taigi visuomet budavo dainos kuorios ar savo konstrukcija ar sukuriais buvo panašios į mūsų dainas.

Rusų kompozitorius M. Glinka, rašydamas operą "Ruslan ir Ludmila" panaudojo suomių melodiją, suomio ariai minėtoj operoj. Pirmu kartu tą operą girdėjau tik ką atvažiuojęs Peterburgan ir toji arija labai malonų įspūdį padarė į mane, kadangi aš čia išgirdau "musišką" melodiją. Taip; aš, žinojau tokio motyvo lietuvišką dainelę, "Joja! dieną, joja! naktį", kurią dar mažas buvau išmokęs nuo senės Gaidienės, Labanore. Žinoma, kompozitorių Glinką nužiūrėjau prisigriebusiu prie lietuviškų dainelių. Vėliaus Glinkos užrašuose radau, kad jis tą melodiją užrašė nuo suomio, kuris jį vėžino Immatros link pasižiūrėti ir bevėžindamas niuniavo, o Glinka tą dainelę užsirašė ir suomio ariją padarė "Umcalaš goda polovina", minėtoj operoj, kuriąją šiandien operoj visi gėrisi.

Taigi visų seniausių tautų muzika yra perėjusi "kvartinės epokos" palaipą, bet kiekviena tauta savo dainai ar muzikai, kaip ir abelnei, dailėi suteikė skirtingas ypatingybę.

Identiškos gali būti melodijos net kaimyniškų tautų ne tik besigiminiuojančių, bet gerai joms prisiklausius galima bus patėmyti jų skirtumas, jų ypatingybę. Nuo rusų dainų mūsų dainos labai yra atsitoline. Rusų dainose gali ma pastebėti intekmę gulinčių melodijų, rytų bažnyčios gamose, nes jie senesni krikščionys, o su krikščionybe buvo jug įvestas ir naujas giedojimas; bažnyčiose buvo ir dabar yra giedama pačių maldininkų, be vargonų, tas vė turėjo didesnę intekmę į klausančius, negu vargonai.

Turėdami tokį gausų turtą muzikos srityje, kaip mūsų daina, turime ją palaikyti. Tegul, muzikai renka, užrašinėja dainas nuo žmonių ir apvelka tas melodijas harmonijos rubu, apdabina jas savo vaidentuvės gintarais ir įvairiais žemčiugais, o visuomenė tegul jas maloniai priima ir dainuoja kaip kas gali, — pavieniui ir bureliais, ir visa minia. Ar nesmagu būtų: kad lietuvis-augštaitis, žemaitis ar prusas susiję užtrauktų sutartinę? Ir tas mus, be abejonės, dar labiau suartintų ir greičiau mės vienas kitą suprastume.

Mūsų prabochų matomai mėgtą bendrovė ir bendras sugyvenimas; sugyvenimo jausmas turėjo būti didelis ir gilus pas juos, nes jis visai omiškai išsiliejo dainavime, dainavime keliais balsais. Dainavo mūsų bočiai įvairiais balsais, bet buvo graži ir pilna tų dainų harmonija, taigi mės, sekdami juosius, dainuokime, nors ir įvairiais balsais, bet be dissonansų, sanlydžiai. Dainuokime didele, istisą mūsų vienos šeimynos dainą; tegul balsai savais vinygiais vingiuoja, bet tokiame atokume, kaduri vieną puikią, pilną, įvairiotą harmoniją, kuria ne tik mės patys gerėtumės, bet ir tie, kurie istolo tą harmoniją išgirstų.

MUSŲ SENOVĖS INSTRUMENTAI.

Pas mus, Lietuvoje, rasi buvo ir daugiau instrumentų, gal dar kai-kur ir dabar yra koks nors, senesnio pavidalo, bet aš tik šitokios rūšies pastebėjau. Skudučius, vamzdį želeiką-sopelką, ragelį, trimitą, kulinę ir kanklės. Taigi tuos visus augščiau paminėtus instrumentus galima priskirti prie senesnio pavidalo instrumentų.

Skudučiai. Skudučiai, tai greičiausiai moterų instrumentai, nes, kiek teko patirti, moters visuomet skudučiuodavo. Gal tai dėlto, kad medžiagą gauti tam instrumentui buvo kolengviausiai, nors padirbti, t. y. suderinti, reikia jau nemažo sugiebumo. Dar ir šiandien skudučiuojama, bet jau labai mažai. Skudučiuoja dar Ezerėnų pav., Obelių par., Pakrianių kaime.

Skudučius daroma iš builio. Builio tutis kulneliuose uždaryta, taigi builį nupiaunama teip; kad tutis tik vienas galas atdaras. Tutis buna įvairaus ilgumo. Skudučiuodavo vienu kartu kelios moterys — dvi, trys, keturios, ir kiekviena turėdavo prie lūpų dar po vieną, dvi ar tris builio tutis, t. y. skudučius. Skudučius, kad ir iš builio, vienok laikydavo paguodoje, nes juos suderinti buvo sunku ir reikėjo turėti gerą girsle ir tam tikrus sugiebumus, nes melodija buvo iš keilių balsų, tai tučių galus droziant, tai trumpinant tutį, kad išgauti augstesnį balsą, arba truputį perdožius, grieždavo vidų prie galo kad vėl nors truputį pažemintus balsą. Be pagadinimų ir gi neapsieita. Ilgesnė ir storesnė tutis duoda žemesnį, bėi storesnį balsą, trumpesnė ir plonesnė, duoda augstesnį ir (Pabaiga bus).

— Vienas iš turtingiausių New Yorko bankierių, žydas Jacob H. Schiff, įskeliavo į Azijatišką Turkiją, į provinciją Mesopotamiją. Mat turtingi žydai nori ten uždėti savistovę žydų viespatystę, tik po Turkijos globa. Apie Palestiną jie jau ne mano. Turkijos parlamentas perdėtis Ahmet Beza Bey užtikrina, kad žydai gali uždėti autonomišką koloniją. Tam tikslui vien iš užrašo Paryžiaus bankiero Hirscho žydų kolonizacijos komitetas turi 45 milijonus doliarų. Perkėlimui naujon kolonijon masoliškų žydų komitetas skiria 6 milijonus doliarų.

— Gyvenantis Antwerpne, Belgijoj, Van der Broucke, pagavo jo namų lizde perinėją kiaušinius kregždę ir paženklinę ją, idavė greitųjų karvelių augintojui, kuris vėžė 250 karvelių į Campiegnę, 235 kilometrų nuo Antwerpno. Ten balandžiai ir kregždės likosi paleisti. Tikrandžiai ilgai laukiojo ir ratą, kol tikrą keldį surado, kregždę, paleista, tuojaus leidosi tikru keliu į šiaurius ir į savo liudą atlekė į vieną valandą ir 7 minutes; balandžiai atlekė trys valandas vėliau. Taigi kregždė lėkė su greitumu 207 kyl. į valandą laiko, o balandžiai su greitumu tik 57 kyl., taigi su vidutiniu greitumu paprasto gėlkelio traukinio.

— Paryžiuj sutreikavo dirbanti prie budavonių darbininkai. 20 d. gegužio buvo jau smarkus susirėmimas streikiurių su policija, kuriame penki policistai tapo sužeisti. Atkakė policijai pagelbon kirasiere vieniok išvaikė darbininkus, suareštavo tulį jų skaitlių. Paryžiaus barzdasaučiai teipgi nutarė streikuoti.

— Salų Filipinų teisdarių rumas užgyrė rezoliuciją, kurioje reikalaujama Filipinų salų savistovystės; kad amerikoni nuo tų salų pasitrauktų. Tuom tarpu Amerikos politikieriai giriasi, kad jie didele geradėjyste daro laikydami savo jungę filipinčius. Nedėkingi mat filipiniečiai Washingtono politikieriams.

— Ryme, Svento Petro bažnyčioj, atsi buvo 20 d. gegužio ceremonijos pripažinimo šventais: vokiečio Klemento Hofbauero ir ispanijono kunigo Juozo Oriol'o. Siomet, kaip žinome, šventa pripažinta ir Orleano Mergelė — Joanna d'Arc.

— Prusose, meste Ratibore, darbininkas Pranciškus Papradny turėjo nulyteltinę siuvėją, su kuria gyveno, bet ją pametė ir norėjo apvesti su kita. Kadangi apleistoji vėl meldė savo suvadziotoj, kad jos ne apleistų, tai Papradny, drauge su savo broliu išviliojo merginą į giria, ten priižo ją prie medžio, drabužius aprišo apie galvą, apliejo kerosinu ir uždegė. Užtai teismas abudu žverių vyrų pasmerkė mirtim.

— Belgijos parlamente, socialistų partijos atstovas Vanderelde apreiškė, jog jis suziņojo, kad karalius Leopoldas pardavė jam kitų valdonų duodotus dailės daiktus Amerikos gyvulių skerdyklų šavininkams ir gauts 2 milijonų doliarų padėjo bankon naudai savo be šliubo gimusio su-naus.

— Čaras atleido kaltes nusidėjusiems laike karo su Japonija savo tarnams — jenerolui Stoesselui, kuriam pavesta buvo ginti Porth Arthurą ir admiralui Nebogatovui, kuris turėjo sumušti japonišką laivyną, bėg mūšyje, savo netekęs, padidavė japoniečiams. Stoessel ir Nebogatovą paleido iš Petro ir Povilo tvirtovės. Drauge su jais paliausavo kapitoną Baranovą ir pulkininką Tilitovą.

— Netolį Gori, Užkaukazij, pulkas ginkluotų pėšikių užpuolė dvairą kunigaikščio Dishamakovo, užmušė kunigaikštį, jo pačią, motiną, dukterį ir vieną tarną.

— Mieste Mexico, kariskasis teismas pasmerkė kalėjiman pu-santriems metams amerikona Edwardą P. Erney už įžeidimą vieno kareivio prezidento Diazo sargybos.

— Portugalijoj, Lisabonos priemiesty, bažnyčioj laike mišių nūgrivio pilna žmonių galerija. Sep-tynios ypatos likosi užmuštos, o šuntas tapo sunkiai sužeistas.

